

GLASUL ROMILOR

AD-TOR GENERAL

N. NICULESCU

DIRECTOR-FONDATOR:

GH. NICULESCU

REDACȚIA

Piața Sf. Anton, 10

Oficiosul romilor
din RomâniaABONAMENTE
Pentru romi... lei 100
„particulari” 200
„instituții și
autorități publice” 500Apare la 1 și 15
ale fiecărei luniADMINISTRAȚIA
Calea Șerban Vodă, 79Ne trebuesc
apostoli

În multe regiuni ale țării, sunt sate formate numai din romi, cari desigur plătesc dări și prestează toate datorile către stat, ca și cîsilalți cetățeni, totuși aproape niciodată nu se bucură de ajutorul său, măcar de atenția oficialității.

De ce? E ușor de ghicit.

Pentru că datorită unei mentalități ancestrale, acest neam nu s-a bucurat decât de hula și batjocura concetățenilor de alte neamuri.

A cui e vină?

Eu cred că în primul rând a factorilor de cultură cari aveau față de copii acestui neam, aceiași datorie ca și față de ceilalți dați lor spre educare; însă din cauza aceleiași mentalități de care scriam mai sus, copiii romi nu erau de cele mai multe ori, decât obiectul de distracție al colegilor lor, și în felul acesta îndepărtați sufletește de locașul care ar fi trebuit să-i lumineze.

Lipsiți dar de educația sufletească, e natural să fie la nivelul la care se găsesc.

Și atunci, dacă aciștă punctul nevrălgic — adică dacă romii trebuie să se bucură de mai multă atenție din partea educatorilor — apoi sunt de părere că aceștia trebuie selecționați și sprijiniți, în apostolatul pe care-l fac, dând ajutor și acestui neam, să se ridice la o viață mai omenească și la o treaptă culturală mai înaltă.

În spiritul vederilor de mai sus și pentru că fii noștri să fie buni cetățeni ai Patriei, pe care noi și strămoșii noștri am slujit-o de veacuri cu credință, apelăm la organele oficiale să acorde toată solicitudinea fraților romi, atunci când se prezintă ocazia, fie apreciind și ajutând talentele, ce foarte adesea se găsesc în mijlocul acestui neam, fie trimițând în mijlocul lor, oameni de merit, domnici de muncă și sacrificiu.

Iar noi având conștiința datoriei implinite pe drumul dreptei noastre chemări, le vom mulțumi, rămânându-le adănc și vegnic recunoscători.

GH. NICULESCU
Președinte general
Misionar al Sf. Patriarhii

INVIEREA

„Christos din morți a înviat!”

„Cu salutul acesta, creștinii își împărtășesc astăzi bucuria în cea mai înaltă sărbătoare a umanității, în sărbătoarea renașterii, în sărbătoarea veseliei.

Moartea pe cruce a răscumpărat păcatele tuturor, iar Invierea proclamă fericirea și biruința celor prigojni și nedreptății, cheamă la viață pe cei mulți și nenorociți.

Pe faptul Invierii s'a întemeiat Credința, s'a clădit Biserica.

Crede și te vei măntui, spune Apostolul că de nu, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică este credința roastră.

La care trebuie să răspundem cu afirmația neclintită:

„Cu adevărat a înviat!”

Veniți să
luati lumină!

La început era Cuvântul și Cuvântul era Dumnezeu.

Si Cuvântul s'a făcut trup și a locuit printre noi... Iar în ziua dinăiu a săptămânii pietrata fusese luată de pe mormânt.

(Ioan Cap. I)

Ridicarea din mormânt a Mântuitorului este sărbătoarea reîntineririi sufletului pentru lumea întreagă, iar ruperea peceștilor de pe mormânt, reface legătura omului cu Dumnezeu și redă sufletului siguranță vieții măntuitorului.

Pentru lumina adevărului, Iisus a refuzat puterea luminească, pe care o putea avea ușor, să a smerit, a suportat fierea, biciul și spinii, și-a dus singur crucea și s'a lăsat răstignit.

Biruind moartea El, a zămislit în sufletul omului speranța și credința, credința ce înfrumusețează neînchipuit viața noastră în trup, pentru atunci când omul primește bucătăca euharistică și picătura de vin, atunci Hrisos se unește cu omul în toată măreția divinității Lui, dându-i certitudinea măntuirii sufletului, înfrumusețând chiar clipele cea din urmă, a morții, de care se ingrozesc atâtă necredincioșii.

Așa se face că pe vremea împăraților romani, creștinii care erau dați pradă fiarelor în circ sau arși ca făclii la ospăturile luxuriante mureau cu zâmbetul pe bnze.

Credința înfrumuseță chiar suferința.

*
Ziua de Paște e zapisul că viața durează etern, dincolo de învelișul trupului.

De aceea această zi în care sărbătorim biruința asupra morții, să ne întărească și mai mult credința în Adevar, căci numai aşa vom fi măntuiți.

N. Niculescu
Secretar general
Misionar al Sf. Patriarhii

Artisticul și pitorescul țiganilor^{*}

O mulțime de călători străini au scris cu tot entuziasmul, curioasa atracție ce-au simțit-o la vedere mizeriei țiganilor.

Cine nu se oprea pe loc, la vedere corturilor afumate, cărpite peste tot, de nu știa care bucată a fost la început, a copiilor prăfuiți dându-se tumba pentru un ban și a frumoaselor țigânci cu floarea între dinți sau la ureche?

Au interesat totdeauna șiragurile de mărgele din jurul gâtului, căte-o dată chiar de galbeni; cărpele împestrătate, dar care reliefau și mai mult eleganța trupului final ca unduri de svârlugă.

Șiragurile de perle albe ca spuma lăptelui, în contrast cu bronzul feței și încheiurile mâinilor și picioarelor gata să se frângă la orice mișcare, de fine ce sunt, au fost motive puternice de inspirație pentru pana și penelul artiștilor.

Grigorescu a întipărit de-apururi figura surâzătoare a tinerei țigânci cu pieptul bronzat și rotund — care desfășă ochii privitorului.

Despre o altă pictură a lui și care deosemenea reprezentă o țigancă — proprietatea urmașilor lui I. Ghica dela Ghergani — Alex. Vlăhuță spunea că: „e o superbă și nepăsătoare Veneră a celui mai pitoresc și visător neam după pământ”¹⁾ iar Verona a făcut să trăiască pe pânzele lui pentru totdeauna „Ursarii”, în jurul unui foc, într'un înserset de toamnă.

Tiganii au ceva specific care te predispusă la reverie și tocmai această parte caracteristică și originală alcătuiește pitorescul lor.

Limba lor gâlciveitoare ca formă, chiar dacă în fond nu e, și dantura albă regulată alcătuiesc caracteristicile cele mai pitorești ale lor.

Trăsăturile lor nobile, netransportă cu mii de ani în urmă la strămoșii lor, care își purtau durerea și fericirea pe câmpii roditore ale Indiei.

Poporul care o viață întreagă n'a avut alt acoperiș decât cerul, care n'a cunoscut alte îngrădiri, decât largimea orizontului, a trăit într'o singură existență toate gamele vieții, acumulând într'un singur om, bucurii și necazuri ce nu mai păreau ființe; ce trebuiau exterioarizate.

Popoarele nordice și-au manifestat tristețea și bucuria în meditații mistice, iar cele delă miazăzi în poeme pline cu soare, având și voe bună; iar țiganii, care cunoșteau tot așa de bine ca și cei dela sud, veselia soarelui în rostogolirea lui pe bolta albastrului senin, au închegat cele de mai sus în muzică.

Și în nimic altceva n'ar fi reușit să și arate mai bine neliniștea chemărilor și dorurilor, decât în muzică, acea fluiditate care transportă aveau toate necazurile și linistește chiar animalele în furia lor.

„Muzica lor e dulce și melancolică, stridentă și sălbatică; e un dor straniu în fiecare notă și cu căt sunt strunile mai vesele, cu căt ești mai aplacat să plângi”²⁾.

Tiganul încă de mic copil, fără

nici-o învățătură, stăpânește vioara și-o face să cânte. E de-a juns să capete o vioară și devine muzicant.

Urechea lui prinde cu ușurință orice sunet și mâna poartă arcușul cu măestrie.

Nimic nu este prea greu, ca să nu-l poată reda, iar în ceea-ce privește memoria nici-o bucată nu este atât de lungă, încât să n'o poată ține minte.

Aceasta cu atât mai mult cu cât nu cunoaște notele și nimic din complicatele teorii, cu care se fălesc concurenții săi.

In ceeace privește memoria și talentul țiganilor în muzică e suficient să amintesc un caz, care a fost publicat în aceea vreme și în ziarul „La Vie Parisienne” din Paris din 28 Noembrie 1874.

Marele compozitor ungur Liszt în călătoria sa spre Odesa, unde fusese invitat de Tarul Rusiei, tre-

când prin țara noastră la începutul anului 1874, a dat câteva concerte la Iași, dintre care unul foarte interesant pentru noi, în casele vis-

tiernicului Alecu Balș.

La acesta a fost invitat și Barbu Lăutarul cu taraful lui.

La început a cântat câteva arii naționale, apoi s'a cufundat într'un cântec țigânesc, care a uitat pe toată lumea din salon și în special pe Liszt.

Muzica țigânească cuprinde

„șoapte de măhnire, isbucniri ne-

bune melancolice ale pustietăilor”.

Liszt asculta cu multă încordare

și „uneori nervii lui simțeau sgu-

duri, cari se oglindea pe față sa

cea îscusită”.

„Când ultimul acord se auzi el își împreună mâinile și pieptul său apăsat avu un suspin de ușurare.

— «Ah! căt e de frumos!» zise el.

Toți boerii bătrâni din palme;

Liszt luă din buzunarul său un

pumn de galbeni și turnându-i în

paharul lăutarului zise: «să bem

amândoi lăutarule».

Amândoi ciocniră paharele. Liszt

era atât de impresionat încât tre-

cădănd turnă pe al său.

În fundul sălii boerii deprinși

cu aceste curioase melodii, vor-

beau între dânsii, punând după

fiecare bucată câțiva galbeni în

paharul minunatului lăutar.

După câteva momente Liszt se

sculă și îndrepăndu-se către lău-

ar și zise:

— «Barbule m'ai făcut să cu-

nosc muzica ta; am să te fac să o

cunoști pe-a mea».

Bătrânu lăutar drept răspuns,

puse mâinile la piept și se închiș-

până la pământ.

Liszt se aşeză la clavir în mij-

locul unei tăceri, ce se făcu de-

odată.

Lăutarul cu scripca în mână as-

culta cu lăure aminte fără a pierde

din ochi pe tainicul muzicant.

Liszt începu cu un preludiu, a-

poi sub imboldul inspirației lui

extraordinare și a încordării ner-

vilor, improviză un marș unguresc,

al căruia cântec lung și melodios

domina mereu în mijlocul arpegiilor

trilurilor și greutăților însărcină-

tătoare cu care împodobează cânte-

cul său.

In cursul celor 3 ani de

când datează asociația noastră,

au fost date sute de ajutoare

de naștere, boala și decese

său făcut nenumărate intervenții

pe la ministere și autoriți,

au fost creștinări și cu

nunați mii de români toate col-

iturile țării, iar avocații noștri

au susținut numeroase proce-

se de-ale romilor în mod gra-

“Apoi însuflându-se, îmbătat de melodie, cu față să galbenă și caracteristică și cu capul dat înafăpoli, cu ochii pe jumătate închisi mergea dela un capăt al clavirului la celălat, făcea să curgă din degetele sale o ploaie de mărgărită care veneau cu încetul să se contopească în primul motiv; degetele sale, alergau cu o repeziune de necrezut, pe clavir, făcând să se audă notele metalice spre a reveni mereu la acel cântec dela început, mare, magistral și trist, ca un cântec de organ.

Era în adevăr prea frumos.

Niciodată Liszt nu se ridicase la o așa înălțime; boerii asculta fără a pricepe ceva, lăutarul însă pricepea; cu ochii închisi pe cel ce cântă, nu pierdea nici-o notă și fisionomia sa era straniu mișcătă în tot timpul acestei strălucite provizori.

Liszt se ridică în mijlocul aplauzelor frenetic ale adunării.

Barbu Lăutarul se duse drept la dânsul și dându-i la rândul său un pahar de sămpanie, și zise:

— La rândul meu stăpâne te rog să bei.

Paharele se ciocniră din nou.

— Barbule, ce zici de această melodie? și zise Liszt.

— E așa de frumoasă stăpâne, răspunse bătrânu lăutar, că dacă-mi dai voe, am să măncerc să ţi-o cânt și eu.

Liszt zâmbi cu un aer de neîncredere, făcând semn cu capul că primește.

Lăutarul se întoarse către taraful său și după ce puse scripca la gât, începu să cânte marșul unguresc.

Nimic nu fu uitat; nici trilurile, nici arpegiile, nici variațiunile cu note repezite, nici acele adorabile trecheri din semiton în semiton, care-i sunt atât de obiceiuite, pentru a reveni la întâiul său motiv.

Barbu Lăutar cântă cu amănunte pe scripca sa toată împrovizându-se de la început, ce asculta împăimantat opera, ce cu un moment mai înainte o cântase pe clavir pentru prima dată și pe care poate o și uitase.

Taraful său îl urma cu precizie, observând nuanțele și uitările de la început, care mergeau în același pas în același ritm, în același pas în același ritm.

Când sfârși, Liszt se sculă deodată și mergând drept la Barbu și sărută călduros, apoi luând după vechiul obiceiul paharul cu sămpanie, îl întinse zicându-i;

— Bea Barbule lăutar, stăpânul meu, bea că Dumnezeu te-a făcut artist și tu ești mai mare decât mine.

Prof. GEORGE POTRA
Doctor în litere și filosofie

^{*}) din lucrare „Țiganii” ce va apărea în curând.

1) Alex. Vlăhuță «N. Grigorescu» Buc. 1910, pag. 185.

2) Regina Maria «Tara mea» pag. 51.

Scopul cooperativei romilor

Urmare din No. 3

Răsboiul mondial care a sdruncinat din temelie edificiul social evident că și asupra individului a avut și are și astăzi o mare reper-

cursiune.

Individual că și colectivitatea după răsboiu, s'a răzut dezorientată din moment ce au văzut că valorile au fost răsturnate, și în locul răsturnării, muncii, onestității și civismului au reapărut indivizi care prin felul lor și prin procedeul adecvat scopului meschin au profitat de starea de nesiguranță trăgând maximum de avantajii cu minimum de efort.

Toate acestea au contribuit cum era și firesc ca individual să-și piardă încredere în propriile sale puteri și să rămână dezorientat.

Sau produs diferite sisteme, s'a încercat diferite pa-

leative, însă ceiace era mai necesar și mai firesc să neglijat; sufletul care este primul factor care contribue la armonia sufletească și în special la armonia și echili-

brul social.

Ca o consecință logică a acestui fapt este un imperativ categoric acela de a pregăti mai întâi pe individ, după aceea familia și în acest mod vom avea și statul perfect, dacă finem seamă de factorii care îl compun, și cari fac-

tori încep cu familia.

Omul nu poate fi educat singur, ci în societatea umană și de aceia ne învățăm într'un cerc viios pentru că în acel timp trebuie să educăm pe individ în însăși societatea noastră în care de multe ori membrii cari o compun nu sunt nici ei perfect educați.

Intre starea economică și culturală a unui stat ar fi greu de precizat cari din acesti factori sunt mai importante.

Spre a răspunde la această întrebare, cred că este concludent, spre a arăta întrebarea care și-a pus-o în medicină un savant francez și care întrebarea era aceasta: „Care organ este mai important la om; inima, plămănuil sau stomacul?” Răspunsul îl veți deduce Dv.

Același problemă cu statul în care starea economică căt și cea culturală sunt tot atât de importante.

In Grecia veche, în secolul lui Pericle, se știa precis ca statul fiind prosper economic este un înflorit și ară-

toare.

Concluzia: acești factori sunt în funcție unul de altul.

Deci dacă finem seama de faptul că statul este un conglomerat de familii, și că familia constituie pentru stat celula din corpul o

Un Paște trist.

Nu eram decât în clasa I-a primară, când a intrat România în răsboiu, dar în minte că astăzi toate întâmplările din acea vreme.

In orășelul nostru liniștit de lângă răul Vedea, Nemții și-au incununat intrarea, dând foc centralului, ca răsunare că o zi întreagă fuseseră ținuți în loc de numai 18 viteji din reg. 1 Călărași, cari au murit până la unul, dar nu s-au predat.

De cum s-au instalat în oraș, au început să dea ordonanțe, să facă rechiziții, să impună cîmii și pentru o vină cât de mică, să închidă oamenii în casele boerului Mănciulescu, pe cari le transformaseră în pușcărie.

Locotonentul Manell și sergentul Schmidt, care în viață particulară trebuie să fi fost parlagiu sau borfaș, speriașeră până și copiii, căci era de ajuns să treacă una din aceste bestii și să nu te descoperi, pentru că să fi fost cravașat sără nici-o milă.

Dar mai dureros pentru cetățenii orașului, era faptul că se găsiseră cățiva români, cari se făcuseră coada de topor a dușmanului și cari pentru te mirice, te denunțau la „Komandanțură”, dacă nu-i sperțuiai sau dacă nu te simpatizau.

Așa se face că au făcut zile de închisoare la Mănciulescu, multe femei și fete, mulți bătrâni, a căror cinste putea fi luată ca model, dar a căror vină era că oftaseră prea tare sau că spusaseră că sunt tot români.

A mai fost atunci și-o iarnă foarte grea, la care se adăoga lipsa de alimente, de lemn și răiu de care era plină trei părți din populația orașului.

Nu era casă în care să te fi dus seara și să nu fi găsit 2—3 însi goi, cari la lumina opaiului — că de gaz nu mai putea fi vorba — se ungeau cu alifii iar apoi de usturime eșau afară de se tăvăleau în zăpadă.

Toate retele se înfrântaseră parcă, să ne distrugă.

Dar românul are sapte vieți în pieptu-i de aramă...

1917. Venise primăvara și se apropia Paștele. După gerul de astă iarnă dăduse Dumnezeu acum o căldură că umbrai oamenii în cămașă și se scăldau în Vede, ca în toiu verii.

In casa bunicului meu, din mahala „Puțul de piatră” eram adăpostiți 14 copii, toți nepoși, 5 femei, fete, nurori și fine și 2 băieți ai lui cu cari muncea toată ziua ca să ne dea o fieritură de fasole și o bucată de pâine amestecată cu tărâțe și luată cu „ausweiss”.

Era noaptea Paștelui și mama ne pregăteau să ne ducă la biserică.

Dintre toți copiii eu eram mai elegant, căci mama mă avea numai pe mine. Si eram gătit frumos. Un costum de marinier, pe care mi-l luase tata cu doi ani în urmă la bălcial de Sf. Maria, și pe care mama îl peticise cu ce mai găsise prin casă, punându-mi la pantaloni bazoane roșii, iar în coate galbene, în cap aveam un capușon roșu, din vremuri bune iar în picioare ultima modă care se purta. Niște talpi de lemn legate cu urele.

Puteam să fiu mândru, căci în toată mahala, numai Bicuță, tovarășul meu de joacă era mai bine îmbrăcat.

A sunat toaca chemând pe credincioșii la Invieri. Clopoțele bisericilor le luaseră nemții să facă gloante.

A fost o Invieri tristă, lipsită de bucurie, o Invieri cu lacrimi, multe, multe..

Din usile împărtăști ne-a vorbit părintele Tudorică, cu ochii umezi, povătuindu-ne să avem credință în Dumnezeu, că toate sunt trecătoare.

In curtea casei pe iarbă era așternută masa.

O masă săracăcioasă, lipsită de bunătățile din alți ani.

Dar întristarea era pentru că pe front sau în lagăre se găseau 5 de-al noștri, de cari nu mai știam de trăesc sau nu.

In capul mesei bunicu, cu barba albă, era copleșit de dușere.

Nimeni nu îndrăsnea să înceapă să mănânce, deși foamea era la toți.

Iar prin curțile vecinilor era la fel.

O liniște de mormânt.

Se duseseră vremurile bune când casa fiecăruia era deschisă oricui, când copiii în hainute noui se shenguiau în jurul putului de piatră, iar urechile goșodarilor din targ erau desfățate de glasul și chitara lui Mitică Stambolu sau de arcușul minunat al lui Florică, lăutarul „de scaun” îmbrăcat elegant cu redingotă, pantofi de lac și fundă de mătase.

Acum numai pășările cerului mai cântau, căci erau singurile cari nu știau de frica lui Manell sau a lui Schmidt.

„Cristos a inviat și să trăiți!”

Din visarea noastră ne-au trezit două glasuri după stradă, primele cari ne făceau creștinecașa urare.

Erau Tutan a lui Moș Voicu Cobzaru, un flăcău de vre-o 17 ani și Mitică Lăcătușu.

„Veniți încoace măi băieți!” ii imbiu bunicu, „că eu am fost învățat ca la zile mari să am oaspeți la masă”.

După puțină codire au intrat și s-au așezat la masă. I-a cinstit bunicu cu căte o ceașcă de țigă, au ciocnit căte un ou și au început să vorbească de necazuri.

La un moment dat unul din unchii mei sare: „măi Tutan, cântă-ne ceva”.

„Nu cânt nene, vezi-ți de treabă!”

„Cântă neică” interveni și bunicu și rugăt și de prietenul lui și de noi copiii, Tutan își drese vocea și începu o melodie tristă, țigănească de toată frumusețea:

„Foae verde de mohor
Mi-a venit ceasul să mor
Si n'am pe nimeni cu dor
Să mân trebe dece mor“

Avea Tutan o voce frumoasă, catifelată pe care o modula minunat.

In liniștea străzii cântecul era auzit de departe. Așa se face că în curte au venit pe nesimțite și s-au așezat pe iarbă, țața Anica lui Pricopie cu fetele, moș Enache Bellu, nea Iancu Burghiu, domnul Kivici, negustorul de fier vechi boer Dumitache Stănescu, mama Manda și cățiva copii dintre cari nu lipsea Bicuță.

Și în ochii tuturor erau lacrimi. Căci toți gustaseră din paharul amar al răsboiului.

A tăcut Tutan, n'a mai vrut să cânte. Dar se aprinseră inițiale și n'a fost lăsat în pace.

Atunci a încercat să o ia într-alt fel:

„Neamțu-i meșter bun băete
Pune tălpi de lemn la ghete
Din borhot scoate magian
Si din căini săpun!”

Dar toți vroiau să le cânte altceva, nu de veselie.

Ne-a privit Tutan pe toți, a lăsat capul în jos și-a început un cântec plin de jale, cu cuvinte simple, dar care ne-a sdruncinat sufletul la toți;

„Sunt străin în țara mea

Of! Doamne.

„Nu mai am nici ce mânca.

„Tara mea mândră, bogată

„A fost de neamț subjugat.”

Era atâtă patimă, atâtă durere pusă în interpretarea acestui cântec că toți au început să plângă cu hohote.

Băiatul acesta simplu spunea cu cântecul lui durerea unui neam, a unei țări.

Din ochi-i mari și luminoși, ii curgeau lacrimile ca boabele de mărgăritar, iar din gura cu dinți de sidef, melodia eșea tot mai dureroasă.

Eram copil atunci, dar sentimentul pe care l-am încercat, m'a făcut să plâng, cum n'am mai plâns în viață decât 17 ani mai târziu, la moartea tatălui meu.

Când a terminat Tutan cântecul, eram copleșiți, și noi și el.

Si aşa căti ne aflam am împreunat mâinile și ne-am rugat lui Dumnezeu să ne scape țara de dușman.

A doua zi, bunicu a fost închis la Mănciulescu, pentru vina „de-a fi complotat contra Comandamentului Imperial German”.

Un an și jumătate mai târziu pacea a fost încheiată și țara desubjugată de sub călcăiul străin.

La toate casele și prăvăliile erau arborate tricolorul român și francez, pe toate străzile vedeați grupuri de copii sau tineri cântând imnuri patriotice, iar soldații detașamentului francez pozării în oraș, erau întâmpinați pretutindeni cu urale, cu cântece și cu țigări.

Era o epocă când bucuria era amestecată cu durerea, când aci rădeai pentruca la un pas mai departe să plângi, când unii aveau sete de viață, iar alții nu

mai știau pentruce trăesc, când omul pentru un nimic devine fiară, ori se înduioșă ca un copil.

Era o stare de nevroză colectivă, caracteristică epocilor postbelice.

Intr-o după amiază ne înapoiam dela școală când la cărciuma lui Șișcu din gura pieții vedem lume adunată.

Ne strecurăm prin mulțime și ajungem în ușa prăvăliei.

La o masă cățiva demobilizați, îmbrăcați jumătate civil, jumătate cazon, făceau chef de bucurie că au scăpat cu viață și au ajuns să-si mai vadă nevestele și copiii.

In mijlocul lor trona Tutan, a celuilalt Tutan care ne rupsese inima cu cântecul lui în ziua de Paști, dar care acum cu două pamblici tricolore petrecute peste piept, cânta cu față plină de bucurie, acompaniat de harmonistul Titolea;

Ucenodul

Se găsește azi în lume
Un popor ce-i talentat,
Care din cei vechi se spune
C'a fost mult timp subjugat.

II

El, dus-a zile amare,
De nimeni în seamă luat
Până ce'ntr'o zi apare,
Un om pe care l-a visat.

III

Si spre-a noastră bucurie
Acesta, s'a ivit deodată,
Conducând cu măestrie,
Si cu inima curată.

IV

Acest om, într'un cuvânt
Luptă pentr'o altă stare
Si-i trimis de Domnul Sfânt
Pentru-a noastră ridicare.

V

Mulțumindu-i ne rugăm
Celui Bun să-l ocrotească
Si cu toții să strigăm,
Mulți ani Domnului dăruiască!

Gh. Drăghici
Secretarul Sectorului III Albastru.

Cugetări

Mai bine caractere fără cultură, decât cultură fără caracter.

Muritoril sunt egali; deosebirea dintre dânsii n' o face naștere, ci doar virtutea.

Vremea nu însemnează nimic prin muta ei lățime, ci prin pătura de fapte cărora le slujește de așternut.

Nemți și când au văzut
Că noi ne-am unit
Si din piepturile noastre
Să format un zid
Au fugit cu mic cu mare
Toți cu coada'ntre picioare
Si ne-au lăsat fără mare.

Toată lumea bătea din palme și chiuvia, iar Tutan făcea complimente ca un artist veritabil. Apoi imboldit de unii și antrenat de armonica lui Titolea, începu să joace de unul singur, la început cu miscreări de grătie, apoi din ce în ce mai dur, terminând cu o bătută ca la ușa cortului.

Când termină fu aproape înăbusit de demobilizații cari îl sărutau plângând și-i dădea să bea.

Intr'un avânt nobil, Bicuță, băiatul primarului scoase din ghiozdan un leu de argint, pe care-l păstra să-si cumpere un toac rezervor și îl aruncă.

Tutan îl prinse din sbor și ne făcu cu ochiul ca și când ne-ar fi spus: „acum nu mai ni-e frică, că sunt ai noștri”. Si ca o confirmare se adresă lui moș Stancu, gardistul pietrii, care rezemă de ușă prieva blând la ziafet; „moș Stane dumneata nu bei o țuică”!

Gh. Eftimiu

Constituirea unei filiale la Slatina

La secretariatul general s'a primit o scrisoare dela romii din Slatina prin care scriu că se afiliază asociației noastre, intruăt până acum au fost induși în eroare de diferiții indivizi.

In acest scop au format și un comitet în frunte cu d-nii: Nicolae Cazacu, Ilie Stănescu, Marin Ange-

lescu Bordei Leodor Mihai, Nicula Gruiu și alții, având președintă de onoare a d-lui Colonel C. Stavara che și ca membri de onoare numeroși intelectuali din oraș.

In numorul viitor vom publica fotografiiile membrilor comitetului și o dare de seamă mai amplă.

Informații

Frați romi!

Căteva zile au publicat, cu lux de amănunte, că în Polonia ar avea loc alegerea unui «rege» al țiganilor din toată lumea, și că la „încoronarea” acestuia vor lua parte delegații din toate țările.

«Asoc. Uniunea generală a romilor din România» aduce la cunoștința tuturor că n'are nici-o legătură cu țiganii din alte țări, că nu recunoaște pe acest «rege» și că romii din România nu se consideră minoritari, ei fiind autohtoni, iar dacă s'au grupat într'o asociație, apoi scopul acesteia este bine cunoscut autorităților, cari și-au dat avize favorabile și au recunoscut-o Persoană Juridică.

Regele nostru este M. S. Carol II-lea iar Patria noastră este România.

Secretariatul General

* In ziarul „Capitala” din 13 Aprilie a. c. a apărut un comunicat semnat de individul Andrei Zorilă din Sibiu, prin care se spunea că romii au hotărât să dea concurs în alegeri unui partid politic.

Cum acest articol, era făcut în numele asociației noastre, o delegație compusă din secretarul general, redactorul gazetei și un consilier s'au prezentat la redacția „Capitalei” pentru a cere desmînirea celor publicate.

Cum acel ziar n'a făcut-o — nerescpectând uzanța de-a desmiti în același loc și cu aceeași literă — l-am acționat în judecată. Aceea pe Andrei Zorilă care n'are nici-o legătură cu asociația noastră, singura în drept să se ocupe de soarta romilor.

* In numără viitor vom publica o anchetă în legătură cu taxele pe care sunt obligați să le plătească țătarii.

* La dispensarul „Lupeasca” din Prelungirea Rahovei 37, D-nii dr. A. Raicovician și Traian Popescu consultă zilnic între orele 11-12³⁰ a. m., pe romii înscriși în asoc. noastră.

* Pe lângă asoc. noastră funcționează un serviciu de contencios, al căruia șef este d-l Avocat Ilie Diaconu secondat de d-nii avocați dr. D. Costinu și Davilla Ventura, cari dau asistență juridică gratuită membrilor noștri.

* Asoc. Uniunea generală a romilor din România

anunță cu părere de rău închetarea din veță a președintelui filialei Buzău

Dumitru Grăciunescu

Defuncțul a fost fondatorul filialei și neobosit luptător pentru ridicarea romilor. Rugăți-vă pentru odihna sufletului său!

Dacă vreți o viață mai bună pentru voi și copiii voștri uniți-vă!

Inscrieți-vă în „Asoc. Uniunea generală a romilor din România” recunoscută Persoană Juridică de Onor. Trib. Ilfov, Secția I c.c. prin sentința No. 117 din 30 XI 1934.

Flind organizații vom putea lupta și obține mai ușor independența dezideratelor noastre și ridicarea morală, spirituală și culturală a poporului rom.

A. U. G. R. R.

I. IONITESCU
Președ. Sect. I

MOTTI COSTEA
Președ. jud. T. Mare

Av. I. DIACONU
Şeful contenciosului

T. PANTAZESCU
Președ. Sect. II

N. NICULESCU
Prim vice președ. și secretar general

Gh. NICULESCU
Președ. general și voevod ai romilor

ALEX MARA
vice-președ. la centru

RADU NEACSU
Președ. org. jud. Ilfov

V. DUȚAN
Casier central

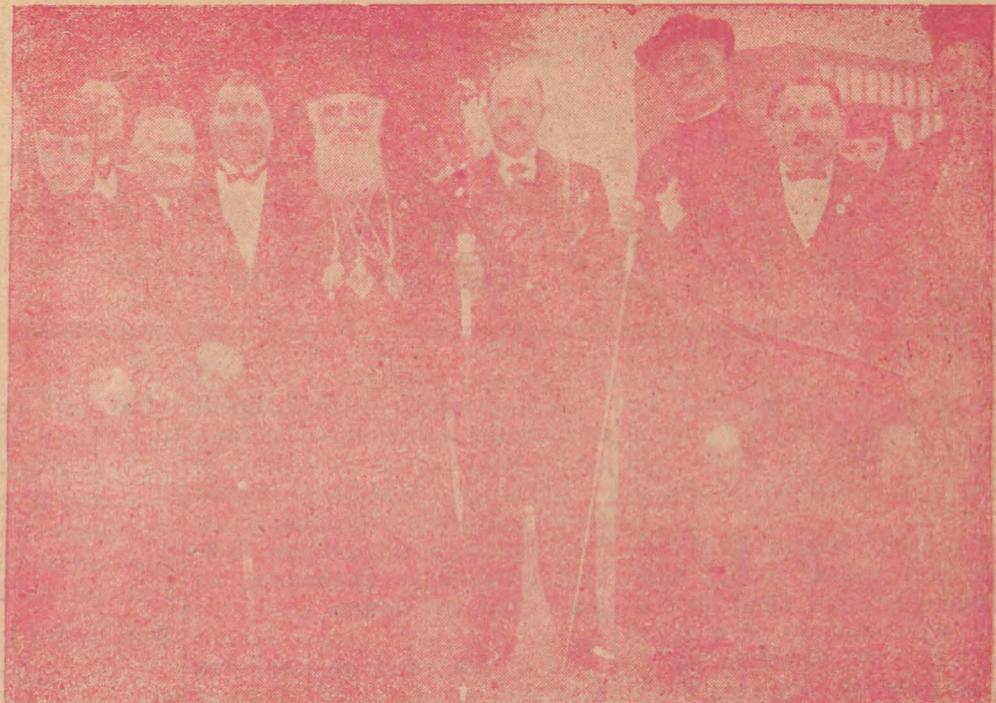
G. DRAGOMIR
Președ. org. sect. III

V. S. BULGARU
Președ. s. I Sect. II

RADU G. RADU
Consilier

La botezul celor 100 romi la Ploiești. I. P. S. S. Patriarhul Miron și D-nul prefect al județului, primar al municipiului, Gh. Niculescu, voievodul romilor și N. Niculescu, secretarul general.

Patronul

Asociației

Cu fast deosebit a avut loc în ziua de Sf. Gheorghe, sărbătorirea patronului asociației noastre.

Deși timpul a fost defavorabil, un mare număr de romi în frunte cu voievodul și secretarul general, comitetul central și comitele celor 4 sectoare, au luat parte la te-deumul oficiat la biserică „Troia” din calea Dudești.

Au vorbit aici, arătând însemnătatea zilei Pr. E. Nicolaiade, parohul bisericii, D-l Gh. Niculescu, președintele general, av. I. Diaconu și Tache Pantazescu, președintele sectorului II Negru.

Apoi cei prezenți au făcut urări D lui Gh. Niculescu și s'au fotografiat în grup.

A urmat o agăță la restaurantul „Balcani”, la care au luat parte toți cei prezenți.

Deschizând seria cuvântărilor D-nul Avocat I. Diaconu, face istoricul asociației, arată munca depusă de președintele general și-i face urări de viață lungă.

Vorbesez apoi cei 4 șefi de sectoare D-nii: I. Ionescu, T. Pantazescu, G. Dragomir și Tonciu. Apoi D-nii: Neacsu Radu, Vasile Duțan, A. Mara, Ioniță Pandele, Marinescu, Gh. Drăghici și redactorul gazetei

Tuturor ie-a răspuns: D-nul Gh. Niculescu, președintele general, mulțumindu-le pentru urările făcute și promițând aceiași munca fără pregeu și de aci înainte, în lupta de ridicare a romilor.

Termină închinând pentru M. S. Regele Carol II-lea și pentru Familia Regală. (Asistență în pioare aplaudă furtunos).

D-nul N. Niculescu, secretarul general al asociației dorește celor prezenți ca să fie totdeauna însuflețiti de entuziasmul de acum și să ducă lumina redășteptării până în casa celui din urmă rom.

Termină urând celor prezenți sănătate.

Intr-o atmosferă de caldă insuflare masa a luat sfârșit la orele 3 p. m.

REP.

Tuturor celor cari cred
în cruce:

CHRISTOS
A INVAT!

Medalion

Gh. Bianchi

Un om care de când a lăsat ființa Asoc. Uniunea generală a romilor, a fost totdeauna lângă conducerii ei, punându-și munca desinteresată în acțiunea întreprinsă de Președintele general.

D-l Tudor Rădulescu din Ploiești a fost delegat de asociația noastră să reorganizeze filiala Prahova.